

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **I. T.**, nar. X
státní příslušnost X
t.č. bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem,
advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s.
sídlem v Brně, Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 224, č.j. OAM-87795-19/ZM-2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 6. 5. 2024, č.j. OAM-87795-19/ZM-2023 byla žalobci zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké

karty, a to z důvodu dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Podání účastníků

2. Žalobce v podané žalobě namítl s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vyhodnotil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný podle něj nezohlednil otázky související s jeho trestnou činností, např. uložený trest, jediné odsouzení žalobce, náhradu veškeré škody, dobu od odsouzení, délku pobytu žalobce v ČR a že se jednalo o jeho první odsouzení. Měl-li žalovaný za to, že uvedená trestná činnost představuje natolik závažnou překážku trvání povolení k pobytu žalobce, mohl zahájit z moci úřední řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění.
3. Dále namítl, že se žalovaný rovněž vůbec nezabýval otázkou nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce, který s ním a jeho manželkou v České republice žije. Nejlepší zájem syna nevymezil, tj. není zřejmé, co poměřoval, zvláště, vycházel-li z mylných premis. V případě odkazovaného víza za účelem strpění pobytu není právní nárok na jeho udělení, tj. jeho získání nelze nijak zaručit, a v současné době se občanům Ukrajiny bezvýhradně neuděluje. K možnosti získání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny uvedl, že trvání takového pobytového oprávnění je vázáno na trvání pobytového oprávnění jeho rodiny a současně na trvající válečný konflikt na Ukrajině, navíc s sebou nese i četná omezení, vč. neposkytnutí úvěru osobě s dočasnou ochranou. Žalobce má přitom v České republice dluhy po splatnosti v souvislosti s úhradou způsobené škody.
4. Žalovaný se k žalobě velmi podrobně vyjádřil. Nejprve popsal, za jaký trestný čin byl žalobce odsouzen s tím, že tímto odsouzením byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlazení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce tak stále trvá, a na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Poukázal na to, že žalobci mělo být známo, že jeho protiprávní jednání může vést k neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Dále uvedl, že žalobce v průběhu řízení zásah do soukromého a rodinného života nenamítal. K pobytovým oprávněním manželky a dítěte žalobce uvedl, že to se neodvíjí od povolení k pobytu žalobce a toto rozhodnutí nebude mít žádný vliv na jejich pobytový status. V současné situaci se žalobce podle něj ocitl vlastní vinou a minimálně do doby zahlazení odsouzení představuje jisté nebezpečí veřejnému pořádku. Poukázal i na to, že žalobce byl zaměstnán jako řidič a dopustil se trestného činu řízení pod vlivem návykové látky. Žalobcem namítané otázky související s jeho trestnou činností byly již hodnoceny při samotném uložení trestů trestní soudem, a proto žalovaný pouze ve svém rozhodnutí odkázal na předmětný rozsudek trestního soudu. Skutečnost o odsouzení žalobce žalovaný zjistil až v rámci posouzení žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a proto nezahájil *ex officio* řízení o odnětí pobytového oprávnění.
5. K nejlepšímu zájmu nezletilého syna uvedl, že žalobce i jeho manželka se synem mají udělenou dočasnou ochranu, je zajištěno, že nezletilý syn žalobce bude žít s oběma rodiči, a dále, že se v rámci možností s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života

žalobce vyrovnal, vzal v úvahu jeho rodinné vazby a dopad posoudil v rámci informací, které měl. Jednání žalobce je natolik závažné, že za daných okolností nemůže převážit nejlepší zájem nezletilého syna nad zájem na zachování bezpečnosti České republiky.

6. K možnosti požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí poučil žalobce, který je v postavení rodinného příslušníka držitelů dočasné ochrany, tj. manželky a nezletilého syna o možnosti požádat a získat oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, což dle žalovaného značně omezuje dopad rozhodnutí do rodinného i soukromého života žalobce. To žalobce učinil a dne 5.6.2024 požádal o dočasnou ochranu z důvodu sloučení rodiny a téhož dne mu byla dočasná ochrana udělena s platností do 31. 3. 2025. K tvrzení žalobce o neudělování dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu uvedl, že se jednalo o jinou situaci, než v jaké se nachází žalobce a žalobce byl správně poučen o možnosti získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. K námitce rozdílného postavení držitelů různých pobytových oprávnění uvedl, že je věcí žalobce, že se vlastní vinou ocitl v situaci, kdy nesplnil zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
8. Z obsahu správního spisu pro posouzení věci vyplývají následující podstatné skutečnosti. Žalobce dne 13. 12. 2023 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty s tím, že jako zaměstnavatele uvedl společnost X. s pracovním zařazením „Řidič osobních a malých dodávkových automobilů“. V souvislosti s ní je ve spise obsažena informace z Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty a pracovní smlouva ze dne 12. 12. 2023. Ze založeného rozsudku Okresního soudu Brno-venkov a výpisu z rejstříků trestů plyne, že žalobce byl Okresním soudem Brno-venkov dne 15. 12. 2022 odsouzen podle § 274 odst. 1 a 2a zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, pro úmyslný přečin k odnětí svobody na dobu 10 měsíců s podmíněným odkladem na 18 měsíců a k zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Krom uvedeného založil žalobce do spisu vyjádření společnosti X o hodnocení žalobce jako zaměstnance. Skutkově byl žalobce odsouzen za řízení motorového vozidla po předchozím požití alkoholu a pod jeho vlivem, kdy se během jízdy nevěnoval řízení, v důsledku mikrosnánku sjel ze silnice a narazil do Božích muk, které poškodil, načež z místa nehody odjel. K nehodě došlo dne 10. 9. 2022 v 1:15 hodin, k dechové zkoušce v 9:09 hodin (1,93 promile alkoholu v dechu) a v 9:14 hodin (1,82 promile) a ke krevnímu vyšetření v 11:35 hodin (1,18 g/kg alkoholu).
9. Dále z obsahu správního spisu plyne, že manželka žalobce a jeho syn jsou držiteli dočasné ochrany dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb.

10. Z napadeného rozhodnutí plyne, že k zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty došlo dle § 44a odst. 11 ve spojení s 46e odst. 1 a ve spojení s 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců
11. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.
12. Podle § 46e odst. 1 téhož zákona ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
13. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
14. Soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s.r.s.), tj. přezkoumává skutkový stav ke dni 6. 5. 2024, přičemž zkušební doba podmíněného odkladu výkonu rozhodnutí trestu odnětí svobody měla žalobci skončit dne 15. 6. 2024 a zkušební doba podmíněného upuštění od výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel až 11. 8. 2024. V době rozhodování žalovaného tak nebylo možné hledět na žalobce jako by se osvědčil a došlo k zahlazení jeho odsouzení.
15. Je nesporné, že žalobce spáchal v době platnosti svého pobytu na základě zaměstnanecké karty úmyslný trestný čin a za tento trestný čin byl pravomocně odsouzen. Zcela jednoznačně tak došlo k naplnění podmínky dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tudíž došlo k naplnění podmínek § 44a odst. 11 téhož zákona. Citované ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu možnost uvážení (srov. použitý tvar slovesa *neprodlouží*, nikoliv *může neprodloužit*).
16. K tomu lze též odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, dle kterého: „[19] Otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se zdejší soud zabýval v minulosti již několikrát. Nejvyšší správní soud tak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015–47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst.

2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se přihlíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

[20] Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011–85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013–51).“

17. V této souvislosti je vhodné poukázat i na to, že žalobce disponoval zaměstnaneckou kartou, na jejímž základě byl oprávněn pracovat na pracovním místě „Řidič osobních a malých dodávkových automobilů“, a požadoval prodloužení platnosti této zaměstnanecké karty na totožné pracovní místo. Přesto byl v době platnosti zaměstnanecké karty odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu, za což mu byl mimo jiné uložen i trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu.
18. Pokud jde o možnost zahájení řízení o zrušení pobytového oprávnění žalobce z úřední povinnosti, žalovaný ve vyjádření přezkoumatelně vysvětlil, že mu nebyl dán podnět ze strany soudu nebo jiného subjektu pro zahájení tohoto řízení, a on sám podstatné skutečnosti zjistil až v průběhu řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Samotné nezahájení řízení nic nemění na tom, že žalobce odsouzen byl a že žalovaný nemá možnost v případě § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv.
19. Soud má s ohledem na uvedené za to, že byly naplněny podmínky pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce. To samo o sobě ale v nyní projednávané věci nepostačuje.
20. Nejvyšší správní soud sice v již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 214/2017 uvedl: „Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016–30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015–27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016–47).“, nicméně v navazující judikatuře otázky posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dále rozvedl.
21. V rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020–36, Nejvyšší správní soud uvedl: „[30] Správní orgány i městský soud vyšly při hodnocení věci ze znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v němž je stanoveno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní

orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. S poukazem na § 44a odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgány a městský soud dovodily, že na případ stěžovatelky povinnost zkoumat rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince nedopadá. Městský soud reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 Azs 263/2019), s tím, že k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života cizince je nutno přistoupit v případech zákonem nestanovených tehdy, je-li zjevné, že zásah do těchto práv by byl na první pohled nepřiměřený. Při posuzování přiměřenosti zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se pak městský soud zabýval výlučně otázkou závažnosti trestné činnosti stěžovatelky, přičemž konstatoval, že zde jednoznačně převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad soukromým a rodinným životem stěžovatelky.

[31] Judikatura již dříve dovodila, že správní orgány jsou povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případech, kdy tato povinnost vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Např. v nedávném rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).“

22. Následně pak v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve vymezených případech: „musí být zohledněn čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte totiž přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají nezletilých dětí, a přisuzuje mu zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“ V tomtéž rozhodnutí dále uvedl: „Předně tak musí správní orgány v daném řízení zájem nezletilého dítěte definovat a teprve následně s ohledem na takto vymezený zájem posuzovat přiměřenost zásahu do tohoto zájmu. V obecné rovině lze u každého cizince, otce nezletilých dětí, hovořit o zájmu jeho dětí vyrůstat s oběma rodiči, tj. v úplné rodině. V případě rodičů – pachatelů trestné činnosti však může být tento zájem dětí do značné míry narušován právě typem páchané trestné činnosti, která se do jejich zájmu nepochybně promítá.“

23. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce námitku zásahu do soukromého a rodinného života kdykoliv v průběhu správního řízení vznesl. Neučinil tak ani poté, co se seznámil s podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dopad do soukromého a

rodinného života tak ve spisu vyplývá pouze z vyjádření zaměstnavatele žalobce a z vlastních zjištění žalovaného.

24. Zároveň je ale z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný si byl vědom toho, že i v nyní projednávané věci je povinen provést zhodnocení dopadů svého rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 33/2022, hodnocení střetu veřejného zájmu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte se přenáší do hodnocení porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Pokud tedy není čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte výslovně zmiňován v žalobou napadeném rozhodnutí, ale materiálně byl dopad rozhodnutí žalovaného do nejlepších zájmů dítěte žalobce zkoumán, bylo by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu formalistické.
25. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že žalovaný neprováděl detailní zjišťování potenciálních dopadů rozhodnutí na zájem jeho dítěte. Jak ale uvedl i Nejvyšší správní soud, lze „*u každého cizince, otce nezletilých dětí, hovořit o zájmu jeho dětí vyrůstat s oběma rodiči, tj. v úplné rodině*“ (Zdejší soud podotýká, že zájem dítěte na úplné rodině se netýká jen cizinců). Z pohledu zdejšího soudu je proto podstatné, zda bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do možnosti žalobce setrvat se svým dítětem, potažmo s dítětem a manželkou, a tedy zda bylo nebo nebylo důsledkem napadeného rozhodnutí porušení zájmu jeho dítěte vyrůstat v úplné rodině.
26. Žalovaný v této souvislosti jasně uvedl, že manželka žalobce i jeho nezletilý syn jsou držiteli dočasné ochrany dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. neboť se jedná o občany Ukrajiny, resp. osoby, které byly ke dni 24. 2. 2022 držiteli platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny; a žalobce má právo získat proto oprávnění za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny dle § 51 zákona č. 221/2003 Sb.
27. Jinými slovy, neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce samo o sobě nemůže mít dopad pro možnosti nezletilého syna žalobce na péči obou rodičů, neboť žalobce i po ukončení platnosti zaměstnanecké karty má právo na udělení dočasné ochrany.
28. Z pohledu soudu se žalovaný tímto s dopadem svého rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce a na nejlepší zájem nezletilého syna žalobce vypořádal zcela dostatečně. Pokud totiž považujeme za nejlepší zájem dítěte výchovu a zajištění v úplné rodině a pokud v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s jiným právním nástrojem zajišťujícím pobyt žalobce na území ČR nedojde k oddělení žalobce od nezletilého syna, pak není potřeba detailní zkoumání a posouzení „vyvažování“ veřejného zájmu a nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce, neboť rodina žalobce, jeho právo na výchovu syna i právo syna na výchovu svým otcem a na jeho každodenní přítomnost v jeho životě, zůstávají nedotčeny.
29. Žalobci se „pouze“ odnímá určitá forma pobytového oprávnění, aniž by byl nucen vycestovat z ČR a zároveň je mu zachováno právo setrvat v ČR, byť se slabším pobytovým oprávněním. Skutečnost, že důsledkem dočasné ochrany je navázání pobytového oprávnění žalobce na pobytové oprávnění zbytku rodiny a na trvání válečného stavu na Ukrajině, nepovažuje soud za zásah do nejlepšího zájmu dítěte ani do soukromého a rodinného života žalobce. Soudy soustavně judikují, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, tudíž z toho, že dočasná ochrana skončí ukončením

válečného stavu na Ukrajině, nelze dovozovat dotčení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nebo čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, jelikož žalobce jako cizinec nemá zaručené právo na to, aby realizoval svůj rodinný život na území ČR. Stejně tak zásahem do jeho rodinného života není, pokud je jeho pobyt na území vázán na pobytové oprávnění zbytku rodiny. Pokud by zbytek jeho rodiny nebyl na území ČR, tak žalobce může realizovat svůj rodinný život kdekoliv, kde bude jeho rodina, neboť podstatou ochrany nejlepšího zájmu dítěte je přece to, aby byla ochráněna péče *obou* rodičů ve stejný čas a na stejném místě.

30. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce v průběhu řízení byl ohledně zásahu do soukromého a rodinného života ve svých tvrzeních zcela pasivní a v soudním řízení krom zásahu do nejlepšího zájmu dítěte a do ekonomických zájmů spočívajících v zajištění obživy rodiny žádný konkrétní zásah do práva na soukromý a rodinný život nespecifikuje a zůstává pouze ve zcela obecné rovině tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který neumožnil „vážení“ zájmů. To ale není pravda. Žalovaný detailní zjišťování skutkového stavu, které je zcela na místě v případě, kdy by jeho rozhodnutí mělo za následek nutnost vycestování cizince z území ČR, nahradil hodnocením toho, zda žalobci zůstává zachována možnost pobývat na území ČR, pečovat o své dítě a rodinu a účastnit se na pracovním trhu, což shrnul do závěru o závěru o právu žalobce na dočasnou ochranu.
31. Pokud žalobce dává dočasnou ochranu do souvislosti s tím, že její ukončení by znamenalo ztrátu pobytového oprávnění, a tedy ztrátu možnosti získávat prostředky na obživu pro sebe a svoji rodinu, tak by si především žalobce měl uvědomit, že v ČR získal pracovní místo řidiče z povolání a v tomto zaměstnání chtěl dále pokračovat. Z pohledu soudu je proto třeba na jeho odsouzení hledět přísněji, než by bylo nutné v jiných případech, neboť jako řidič z povolání řídil pod vlivem alkoholu a ještě osm hodin (!!!) po nehodě nadýchal téměř dvě promile a deset hodin (!!!) po nehodě měl v krvi 1,18 g/kg alkoholu. Je tedy pouze a jedinečně vinou žalobce, že se mu snížil pobytový standart a že možná v budoucnu ponese další negativní důsledky svého jednání.
32. Tvrzení o tom, že by mu na úhrady škody poskytli peníze přátelé, žalobce nijak nedoložil, nedoložil ani to, jaká částka mu z dluhu zbývá, ani to, že by ji nemohl uhradit v rámci zaměstnání, neboť všichni držitelé dočasné ochrany jsou pro účely zaměstnanosti považováni za cizince s povoleným trvalým pobytem a získávají volný přístup na trh práce a mohou vstupovat do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobci tak nic nebrání pokračovat nadále v zaměstnání u společnosti X. Tvrzení o poskytnutí peněz přáteli je zároveň v rozporu s tvrzením jeho zaměstnavatele, které bylo založeno do správního spisu a dle kterého byla vzniklá škoda uhrazena za podpory rodiny.
33. Pokud jde o vízum za účelem strpění pobytu a tvrzení žalobce, že toto se v současné době bezvýhradně občanům Ukrajiny neuděluje, žalovaný ve svém vyjádření popřel, že by k uvedenému postupu docházelo s tím, že žalobcem odkazovaná věc byla skutkově i právně odlišná od nyní projednávané věci. Soud nijak nezpochybňuje žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020 ve věci sp. zn. 4 Azs 171/2019, nicméně v nyní projednávané věci není možnost vydání víza za účelem strpění pobytu jediným možným pobytovým oprávněním.
34. Soud s ohledem na všechno shora uvedené neshledal žalobní námitky důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce